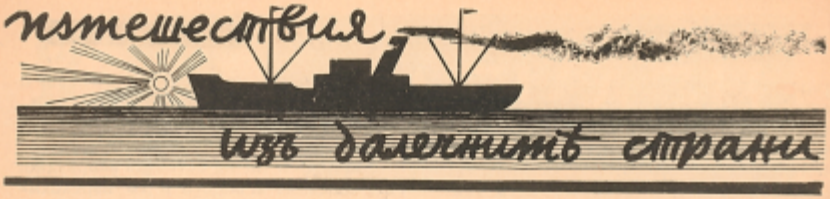

ГЛАВАТАРЬТЪ НА ИНДИЙЦИТѢ

отъ Сифродъ Ф. Хампа

Англійскиятъ корабъ „Нелсонъ" плуваше отъ пристанището Плимутъ за Ню-Йоркъ. Съ него пътуваха седемдесеть души, между които бѣше ирландецътъ Джонъ О'Кинъ съ жена си и децата си; той напускаше родината си, дето животътъ му бѣше станалъ невъзможенъ, като се надяваше да намѣри щастието си въ Америка.

Презъ време на пътуването този човѣкъ се бѣше сближилъ съ единъ англичанинъ, богатия и гордъ Винифилдъ, който пътуваше за Северна Америка, дето се намираше полкътъ му. Когато отъ далечъ се показаха очертанията на Ню-Йоркъ, — тѣ вече бѣха нераздѣлни приятели.

— Пакъ да се срѣщнемъ, следъ петнадесеть години, — каза на прощаване Винифилдъ, — и нека всѣки отъ насъ обещае, че точно следъ петнадесеть години ще се яви въ хотелъ „Континенталъ" и тамъ ще чака другия въ продължение на единъ день. Онзи отъ насъ, който по болесть или по нѣкоя друга причина не ще бжде въ състояние да се яви лично, нека изпрати, вмѣсто себе си, довѣрено лице.

Ирландецътъ даде честна дума и приятелитѣ се раздѣлиха.

Следъ петнадесеть години, презъ единъ юнски день въ Ню-Йоркъ, въ хотелъ „Континенталъ", се яви единъ почтенъ старецъ. При всичко, че кушаше и съ трудъ се подпираше на бастуна си, изгледътъ му бѣше бодъръ. Той бѣше въ цивилни дрехи, но всичко — обноскитѣ му, походката му, начинътъ на говора му,— свидетелствуваха, че е воененъ.

Той бѣше лордъ Винифилдъ, който се бѣ явилъ въ хотела, за да се срѣщне съ приятеля си; той си нае стая, поржча си вино и почна да чака пристигането на стария си приятель Джонъ О'Кинъ.

Часъ следъ часъ, времето минаваше, а Джонъ все още не дохождаше.

Настжли нощьта. Внезапно силно се захлопа на вратата на стаята.

— Влѣзте! — извика англичанинътъ.

Врата се отвори и на прага се появи индиецъ, облѣченъ въ пълно военно облѣкло. Лицето, ржцетѣ, шията и гърдитѣ му имаха хубавъ недно-червенъ цвѣтъ, тѣ бѣха изкусно татуирани; на челото му, надъ дългата коса, имаше корона отъ орлови пера; въ ржцетѣ си той държеше нѣщо прилично на царски жезълъ. Краката на индиеца бѣха обути въ мокасини, а около кръста му бѣ препасанъ широкъ поясъ.

Слисаниятъ лордъ скочи отъ мѣстото си, но индиецътъ му се поклони по европейски и каза на чистъ английски езикъ:

— Лордъ Винифилде! Извинете ме, че пристигнахъ късно.

Англичанинътъ се приближи до непознатия човѣкъ, изгледа го внимателно и каза студено:

— Кой си ти? Азъ те не познавамъ!

— Азъ съмъ Калкато, главатарь на племето сиуси. . . Нѣкога се наричахъ Джонъ О'Кинъ.

— О'Кинъ! — викна лордътъ, още повече слисанъ.

— Да, сжщия О'Кинъ, който се бѣше спрятелилъ съ васъ и ви бѣ далъ дума, че следъ петнадесеть години ще се срѣщне съ васъ тукъ.

Лордътъ стисна силно ржката му и каза:

— Поздравлявамъ ви, макаръ че принадлежите сега къмъ онова племе, което съмъ привикналъ да презирамъ и което съмъ принуденъ да изтрѣбявамъ, благодарение на длъжностьта, що ми налага службата.

Следъ това двамата приятели седнаха и индиецътъ заговори:

— Ние си бѣхме дали дума да разкажемъ единъ другиму всичко, що ни се е случило презъ време на дългата раздѣла. . . И тъй, какво ви се е случило презъ това време, лорде?

— Това може да се разкаже съ нѣколко думи, — отговори лордътъ. — Азъ се върнахъ въ полка, който бѣше въ Кингстонъ, въ западна Канада, и наскоро трѣбваше да участвуваме въ сражение. Ние имахме за единична цель — да изтрѣбяваме и у с м и р я в а м е червенокожитѣ туземци, които не можеха да търпятъ чужденцитѣ и имъ пакостѣха. Наши противници бѣха хипевеиситѣ, които живѣятъ по брѣговетѣ на езерата Обернъ и Онтарио и принадлежатъ къмъ най-жестокитѣ и най-неумолими индийски племена. Ние стояхме по цѣли месеци въ полето, скитахме се изъ горитѣ и об-